ᲨᲠᲝᲛᲔᲢᲐᲠᲔᲑᲝ ᲧᲕᲔᲚᲐ ᲥᲕᲔᲧᲜᲘᲡ ᲨᲔᲓᲒᲝᲛᲔᲗᲘ

ᲙᲝᲛᲣᲜᲘᲡᲢᲘ

ᲡᲐᲥ. Კ. Პ. (Ბ) ᲪᲔᲜᲢᲠᲐᲚᲣᲠᲘ ᲙᲝᲛᲘᲢᲔᲢᲘᲡ, ᲗᲑᲘᲚᲘᲡᲘᲡ ᲙᲝᲛᲘᲢᲔᲢᲘᲡᲐ ᲓᲐ
ᲡᲐᲥ. ᲡᲡᲠ ᲛᲨᲠᲝᲛᲔᲚᲗᲐ ᲓᲔᲞᲣᲢᲐᲢᲔᲑᲘᲡ ᲡᲐᲒᲭᲝᲡᲘᲡ ᲛᲬᲠᲐᲜᲒᲘ.
ᲙᲝᲛᲣᲜᲘᲡᲢᲘ ᲝᲠᲒᲐᲜ ᲪᲔᲜᲢᲠᲐᲚᲣᲠᲘ ᲓᲐ ᲗᲑᲘᲚᲘᲡᲘᲡ ᲙᲝᲛᲘᲢᲔᲢᲘᲡ ᲓᲐ ᲥᲐᲠᲗᲣᲚᲘ ᲡᲐᲑᲭᲝᲗᲐ ᲓᲔᲞᲣᲢᲐᲢᲗᲐ ᲡᲐᲑᲭᲝᲡ ᲛᲬᲠᲐᲜᲒᲘ

ᲞᲐᲠᲐᲡᲙᲔᲕᲘ, ᲐᲠᲐᲡᲐᲮᲐᲠᲗᲕᲔᲚᲝ, 1942 Წ., № 191 (6507). ᲤᲐᲡᲘ 15 ᲙᲐᲞ.

ᲞᲐᲠᲢᲘᲖᲐᲜᲔᲑᲝ, ᲣᲤᲠᲝ ᲛᲐᲒᲠᲐᲓ ᲣᲠᲗᲧᲣᲚᲘ ᲛᲔᲢᲠᲘ!

ᲤᲠᲝᲜᲢᲘᲡ ᲮᲐᲖᲘᲡ გადალმიდან, მტრის ღრმა ზურგიდან სამშობლოს ყოველ დღე მოსდის ცნობები ჩვენი სახელოვანი პარტიზანების სულ ახალ-ახალი საბრძოლო საქმრის საქმეების შესახებ. პარტიზანთა საბრძოლო მოქმედება, რაც ამხანაგ სტალინის მოწოდების შედეგად დაიწყო, დიდი სამამულო ომის პირველი დღეებიდანვე მასობრივ სახალხო მოძრაობად გაიშალა და გაიზარდა. ბელორუსიის, სმოლენსკის, ბრიანსკის ოლქის დაბურული ტყეები და უკრაინის ფართო ველები ᲒᲠᲛᲐᲜᲔᲑᲘᲡ ფაშისტ დამშორებლების წინააღმდეგ ᲔᲠᲗᲘᲐᲜ სახალხო ᲛᲬᲠᲘᲚᲘᲡ მგზებლთა სასტიკი ბრძოლების, სამყოფლიანსიკოცხლო შებმის ასპარეზად გადაიქცა.

მტერი უფრო და უფრო შორს მოიწევს ჩვენი ქვეყნის სიღრმეში. ᲰᲘᲢᲚᲔᲠᲘᲡᲗᲐᲜ ᲐᲠᲛᲘᲐ წითელი არმიის ნაწილების მედგარ წინააღმდეგობას ხვდება, მას მაგარ დარტყმებს აკეთებენ ზურგიდან პარტიზანული რაზმები. ფაშისტური პრესა და სამხედრო სარდლობა სულ უფრო და უფრო ხშირად ხდებიან იძულებული აღიარონ, რომ პარტიზანები მრისხანე შეიარაღებული ძალაა. პარტიზანების წინააღმდეგ ბრძოლისათვის გერმანელები სპეციალურ დივიზიებს გამოსყიდავენ ხოლმე, განსაკუთრებულ დამსჯელ რაზმებს იყალიბებენ, რომლებსაც თავზეხელაღებული ავანტაჟებისა და მკვლელებისაგან ადგენენ. გერმანელები პარტიზანების წინააღმდეგ ᲰᲘᲢᲚᲔᲠᲘᲡ ᲐᲕᲘᲐᲪᲘᲐᲡ, ᲢᲐᲜᲙᲘᲡ, ᲐᲠᲢᲘᲚᲔᲠᲘᲘᲡᲐᲡ.

ზაფხულის დასაწყისში ფაშისტთა სამხედრო სარდლობამ გადასწყვიტა მოკლე, „ელვისებური“ დარტყმებით გაანადგურებდა ᲑᲔᲚᲝᲠᲣᲡᲘᲡ, ᲚᲔᲜᲘᲜᲒᲠᲐᲓᲘᲡ, ᲛᲝᲡᲙᲝᲕᲘᲡ, სმოლენსკელ პარტიზანებს. მაგრამ „ელვისებური“ დარტყმა არ გამოვიდა. გერმანელები პარტიზანებთან ბრძოლაში ჩაეფლნენ, და დიდი ტერიტორიების ბატონ-პატრონნი კვლავ პარტიზანები რჩებიან. სახალხო შურისმგებელი კვლავ თავზარს სცემენ ᲰᲘᲢᲚᲔᲠᲘᲡ ᲯᲐᲠᲨᲘᲡ ᲯᲐᲠᲨᲘᲡ.

ᲐᲮᲚᲘᲡᲐᲠᲘ ᲛᲝᲜᲐᲪᲔᲛᲘ ᲐᲛᲘᲡ, რომ ხანგრძლივად გამოეყენონთ მწყობრიდან რეინიზზეი, წყალსატუმბავები, საფფურთა ნაგებობანი. ᲒᲖᲐᲡ ᲐᲜ წყალსატუმბავს რომ აფეთქებენ, პარტიზანებმა ყოველნაირად უნდა შეუშალონ ხელი მათ აღდგენას.

პარტიზანის ხელმა უნდა აიფეთქოს ორთქმალეები, ეგარნები, ატიტაკილონები და საწყობები საწვავიანად, სათარა მასალიანად, სუფრასათიანად. მტრის საწყობების ადგილმდებარეობას რომ გიგიგებს, პარტიზანმა ვერ უნდა მოისვენოს მანამდე, სანამ სრულიად არ მოსპობს მათ. საწყობების მოსპობით, ლიანდაგიდან მატარებლების გადაგდებით პარტიზანები უსამოგინ ფაშისტთა არმიებს ტეᲥᲜᲘᲙᲘᲗ, საომარ მასალას, პურს, მედიკამენტებს და ამით ნაკლებ ბრძოლიუნარიანს ხდიან მტერს.

პარტიზანთა მცირე ჯგუფს რკინიგზებზე გაბედულად და მოფიქრებული მოქმედებით შეუძლია ისეთი დარტყმა აგვიმის მტერს, რომელიც დიდი ბრძოლის მოგების თანაბარი იქნება. ამის დაუვიწყარ გმირულ მაგალითს უშიშარი პარტიზანი ᲐᲑᲗ. Გ. ᲙᲝᲠᲜᲔᲩᲘᲜᲘᲡ ᲛᲘᲜᲐᲜᲓᲘᲡ ᲛᲘᲗᲐᲜᲐᲠᲘᲜ ᲐᲥᲕᲡ. ᲒᲐᲛᲝᲜᲐᲗᲐᲜ ᲐᲠ

სოფელ ნოსტის კოლმეურნეობის მოწინავე ადამიანები: (მარცხნიდან): ლ. გაბოძე, ე. კუსრაძე, მ. ნარიმანიძე, ნატო ხიზანბარელი (კოლმეურნეობის თავმჯდომარე), ს. ხიზანბარელი, მ. გაბოძე, ო. გაბოდური და ს. ჯალატაშვილი (ზოთელ ქალაქის, მტკვრის ტრაქტორისტი).

ფოტო ვლ. რუსეკაშვილი (საქდესის ფოტოკრონიკა).

კონსტანტინე ლონდიფანიძე, ილო მოსაფშილი

ქართველი დედა

„მოურავი მოვიდა ზეცის ერისთვისთანა ფარულად, ეზოსა მოწყვეტასა ყიზილბაშნასა და ოფუალლობასა ქართველსა. არაფერ ზეცას მიუზეპეყო ლეკი, რომელი ჰყვა ისპანს და მოურავს ძე პაატა: ხოლო მოურავნან მრავალითა ლექნითა დაიყოფია და ზეცას დათმო ცოლი და მოურავ-მან შვილი".

ქართლის ცხოვრება.

„არ დაელევა სამადურს
დენა უძალო წყალისა,
არე საქართველოს კაშკაშა
საკაძისთა ხმალისა".

ხალხური.

დიდი მოურავის აჩრდილივით გადმომდგარა ნოსტეს გადმოსახედზე ჯაჭვისფერად ასხმული ეკმეკი. დღესაც წარბშეეხებოდა ეკისკენ ის, ვინ ქართველ დაპურებულ ვეულს, როგორც ერთ დროს მას, დიდი ბინადარი სპარსთა და ყიზილბაშთა თარეშების მოლოდინში გასაკვირად ოდესმე ხანგრძლივ ომებად ძალდატანებულ ქართველებსაკენ მომავალ ძალდატანებულ გზებსა და ბილიკებს.

დღლიკელ მარჯვენას უშნეზენი საკაძის საბრძოლელ კომეკი სპაფდრის ფერდოზე, — ქართველი გუთნის-დედაც ძველთაგანვე ასე ბაგეულდაგულად ბგებდა გუთანს, ასე სფულ დიგულად აწრთობდა ხელმარადილი მეშეფილი ხაინარ ფოლაზს, და ქართველი დედაც ასე გულსსმენერად დაღეფეზებდა მშობლიურ ბიენანას, და თავის ყრმას ბავშვობეკ ასწავლიდა ამ გუთნისა და ფოლადის სიყვარულს.

ამ სიყვარულს დროშასავით აბარებდა ზეკეფილი ქართველი ფეხზე მდგომარე ქართველს, ამ სიყვარულმა ბაუნერგა დაუნოსტალი სამშობლოს მტრისადმი, ამ სიყვარულმა შეინახა მრავალ-ეპონაბული ს-ქართველი.

და დღესაც, გიორგი საკაძის სოფელში რომ შედიხარ, ყველგან და ყველფერში ამ უკეფილი სიყვარულის სული ტრიალებს,—სა-მამელო ომის მრისხანე წელოწადნეკ იგი მიეძღვნის ხალხს, როგორც რწმენა მათი შრომა მისა და ბრძოლის გამარჯვებისა.

და როგორც ძველად ნოსტელი ვეკკაცებნი ბრძოლაში ერთპირად გასკვეფბოდნენ თავის მოურავს, ახლაც ერთპირად გასდგომიან მათი შთამომავალნი სამშეკლო ომის დიდ-ბუნას, საშობლისათვის, სტალინისათვის თავშედაცულნი...

წვეიდნენ ნოსტელი ვეკკაცები, მაგრამ შინაც ნოსტელუნი დარჩენენ,—წასულ გუთნისდედას ხელისთვის ჩაებარებია თავეი, გუთანი, მეურმესაც მოუნახავს თავისი შემცველი, თვსლიც ისევ გამოცდილ მარჯვენას გადაეფარა ხნელში და არც ნამგალს მოკიდებია ანენი.

საკაძის სოფლის კოლმეურნეებს მეთაურობს ქართველი დედა, ნატო ხიზანბარელი,—ერთი პირველთაგანი, რომელიც ამოოვითვე მხარში ამოუდგა ნოსტეს კოლმეურნეობას და მოელი თავისი კარგი ქალობა და პატიოსანი შრომა დაუზოგავად ამსახერა კოლექტივის გამარჯვებას.

ადრე დაქვრივებულმა დედაკაცმა შვი ქალოთია და ობლის ლეკნთი გზხარდა სმი ვაეი და წაქეეული ოჯახი წელმა, გამთანა.

ამიტომ უყვარდათ ნატო ხიზანბარელი სოფელში, კაეი და ქალი პატივისეემით ახსეენებდა თავდადებულ დედას, და როდესაც, სამამელო ომის დაწყებისას, ნოსტელები კოლმეურნეობის ახალ თავმჯდომარეკ, ირჩეენენ, ხალხს არჩევანი ნატო ხიზანბარელს შეჰვდა, — და სოფელი არეკ მოტყუებულა.

ნატო ხიზანბარელმა, როგორც ერთ დროს თავის უკაეი კერას უკაეობა არ დაატყო, ახლაც ისე უწინამძღვარ ნოსტელების კოლეკტიერ ოჯახს, რომ სოფელს უკაეობა არ დასტყობოდა, თუმცა ბეერი მათი, რჩეული ვეკკაეი სამამელო ომმა დროებით მოსწყვიტა მშვიდობიან შრომას.

არ დასტყობია კიდეკ...

ნოსტელების პატარა კოლმეურნეობას ომამდე მხოლოდ ორას ოთხმოეი ჰექტარი ეთესა, მაგრამ სამამელო ომის დაახლოზეს, ხვნაში თუ თესვაში, თიხში თუ ბარში ნატო ხიზანბარელმა ქუდზე კაეი გამოიყვანა, მინდორს ახო მიაშვილი, ჩადიდებული ყანირი გაბეხა, საყანე გზებიკაკი გადაპნა და ფრონტისა და ქვეყნის საჭიროებისათვის ერთიანორად აბრავალა თავისა კოლექტიკის ნახნავ-ნათესი.

ახლა ისინი ოთხმა, სამიკ ჰექტარზე იღებენ სამხეკრო მოსავალს და ქვეყანას უმტკიცებენ, რომ ომზე, წასულ ნოსტელს შინ დარჩენილი ნოსტელი არაფერთ ნამოუკლებენ.

იქნებ ზოგი კიდეკ ფიქრობდა, ომიანობის მძიმე დღეებში დედაკაეი თავს ვერ გაართმევდა გამრავლებულ საქმეს, იქნებ უკეეტერი თვალი კიდეკ ზეერადვა კოლექტიკის დოვლათს, — და ერთხელ ღამით, როდესაც უცხო ვილაც ავკაეი სოფელში შეეპარა, ნატოს პირველთა თოფმა მთელი ნოსტე ფეხზე დააყენა:

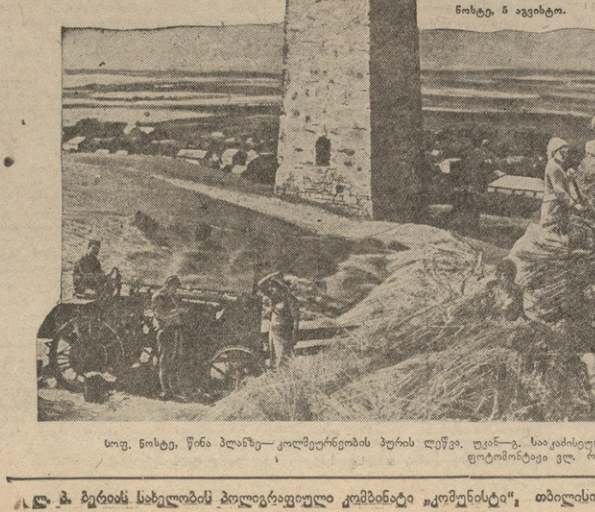

ნოსტე, 5 აგვისტო.

„ხალხი აზეერთდა, ხალხი აღსდგა, ხალხი მოქმედობს,
კაბანის ზღვიდამ შავ ზღვამდინა ერთს ფიქრსა ფიქრობს,— და ეგ ფიქრია მთელ კავკაზის, თავისუფლებას..
დიდია ხალხი, რომ ეს გრძნობა წინ წარეფდგება!
ერთი შვილი მყავს, საყვარელი და სანტერელი,
იგია მარტო თავის დედის ნუგეშმეკიელი,
ჩემი სიბერის მისაყრდომად ისკა მშვინვნა,—
მაგრამ, მამელო, წაიყვანე, დღეს ის შენია...
ეჰა, ამ დღისთვის გაგიზარდე, მამელო, შვილი,
სიცოცხლე მოვეკ. რომ შეიძლოს შენთვის სიკვდილი..."

ირა! ეისაკ ასეთი დედის ძუძუ უწოვნია,
იგი მტერს შინ არ შემოუშვებს,

სოფ. ნოსტე, წინა პლანზე— კოლმეურნეობის პურის ლეწვა. უკან—ბ. საკაძისეული კოშკი.
ფოტომონტაჟი ვლ. რუსეკაშვილი (საქდესის ფოტოკრონიკა).

მდგომარეობა ინდოეთში

ნიუ-იორკი, 13 აგვისტო (საკდესი). იუნაიტედ პრესის საგანგებო ცნობით, ვარდაში, ლა